

אחד מהם את חברו: "היכן טדי קולק?"
מי אשם? לאחר שכל האורחים הגיעו בשלום אל בית השר, החל ויכוח בין קציני המשטרה שעמדו ברחוב. הם הטיחו זה בפני זה את אשמת התקרית של נסיעת השיירה לכיוון לא נכון. באותו זמן נכנס לגן בית השר אים קצר קומה, לבוש אזרחי, בלויית קצין משטרה גבוה. האורח שאל את הקצין: מדוע אין שוטרים סביב הבית?

הקצין השיב כי השר ציוה שלא יסתובבו שם שוטרים. תגובת האיש בבגד האזרחי: "מר שרת יכול לקבוע את מדיניות החוץ; את עניני הבטחון קובע אני!"
זקפים המושי אקדחים נכנסו, איפוא, לגן, הקיפו את הבית. בתוכו, מסביב לשולחן ערוך ל-16, ישבו לסעודה שמורת נציגי ארצות הברית ושמורת נציגי מדינת ישראל. בלס בהעדרו: ראש הממשלה. בן גוריון המתין לשר החוץ האמריקאי בלשכתו בירושלים, שם קיבלו למחרת היום.

כינוסים

מסר ארום

מארכס, אנגלס, לנין וסטאלין התבוננו מן הבמה, שלהט מרוב מסכים אדומים. "מא' לניקוב!" קרא הקהל תוך תשואות סוערות.

ואחר כך: "מרשה'סנה! מרשה'סנה!" מחי אות הכפיים שיסעו את הנאומים אחרי כל כמה משפטים, ובהתאם לגובה הרוסי מחאו גם הנאומים כפיים לדברי עצמם. מדי פעם, כשהוזכרו עמי קוריא (הצפוני), מאלאיה, קניה, וכמובן ברית המועצות, קם הקהל על רגליו, הריע בעמידה.
היה זה כינוס היטוד של מפלגה חדשה על במת המדינה — "מפלגת השמאל הסוציאליסטי בישראל", יציר כפיו של משה סנה, אחרי שנאלץ לפרוש ממפ"ם.

תאריכים. 280 הצירים, שכל אחד מהם ייצג באופן פורמלי "תא" במפלגה החדשה, הבנויה לפי המבנה הקומוניסטי המקובל (והשומרת את מספר חבריה בסוד), תפסו רק חלק מאולם בית העם התל-אביבי. שאר אלה הנוכחים היו קהל סתם — אוהדי המפלגה החדשה, חברי מק"י (שמנהיגיה התכבדו ב"ישיבה על הבמה) וגם כמה סקרנים סתם.

היה זה קהל שונה מאד מזה שהתכנס לפני חמש שנים באותו אולם, יסד את "מפלגת הפועלים המאוחדת". אז כללו החולצות והשחורות של תנועות הנוער החלוציות ושל בני המשקים, באולם שררה אוירה צוהלת של הסתערויות אופטימיות. עתה היה הקהל כמעט כולו עירוני מובהק, פרט לאנשי יד-העבודה מגורשים מ-16 משקי הקיבוץ הארצי והק"י

השתתפו 37 איש. ביניהם: צעירה ערבית בשם איספהאן בהלול, שהתקיפה את חוק האישות הדתי המקפח את האשה הערבית; עולה עיראקי חדש ממעברת סקיה, שקרא (בעברית) "לא רוצים להיות בשר תותחים, רוצים לאכול בשר!"

ישראל סובייטית. כשנבחר הוועד ה-17, בן 35 איש, המזכיר הכללי (סנה) ושני מזכירים (אדולף ברמן ופנחס טובין), התפאר אחד מנציגי הוועידה: "זהו צירוף של מי שעמד בראש ההגנה בימי המאבק נגד האנגלים (סנה), מי שעמד בראש המחתרת היהודית נגד הנאצים (ברמן) ומי שעמד בראש המאבק הפועלי המקצועי בארץ (טובין)!"

אולם מעטים העזו לנבא התפתחות מהירה למפלגה. אמר עתונאי מפא"י: "הסיכוי היחיד שלה הוא כיבוש הארץ בידי הצבא האדום!" אחר הוסיף, בהרהור: "או, אולי, מפנה דרמטי של ברית המועצות לטובת ישראל!"

לא היתה זאת תוספת חסרת-תוכן: רבים במאי הכינוס סברו באמת כי מפלגה קומר-ניסטית הדוגלת בריכוז העם היהודי בפרוב-ליקה סובייטית ישראלית עשויה להשפיע על הקו המדיני של ברית המועצות, לחולל בו שינוי כלפי הרעיון הלאומי הישראלי.

בוץ-המאוחד, וכמה חברים שטרם גורשו (החתיק ביניהם, לדברי עצמו: פועל נסי ציונאי בשם פרופר, שגורש לפני 20 שנה מאחד המשקים בשל סירובו לשקול את ה"שקל הציוני").
רוצים לאכול בשר! "יש רק שתי דרכים: או הודעות עם אייזנהואר ודאלס, או סולידריות ללא סייג עם עולם המהפכה (הקומוניסטי)!" רעם אדולף ברמן, איש מרד גטו ורשה. היתה זאת נקודת הכובד של ה-מצע החדש. אולם היתה זאת גם נקודת-החולשה שלו. כי בעיני רוב הצירים, שאינו מקפיד בדקדוקי רעיונות, לא היה הבלד בין המפלגה החדשה ובין מק"י — אף כי למעשה קיים הבלד די ניכר (ראה ראיין מיוחד, עמוד 13).

כל באי המפלגה החדשה לא באו מצד מק"י, אלא מצד מפ